

ДИРЕКТИВА 92/40/ЕИО НА СЪВЕТА

от 19 май 1992 година

относно въвеждане на мерки на Общността за борба с инфлуенцата по птиците

СЪВЕТЪТ НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ,

като взе предвид Договора за създаване на Европейската икономическа общност, и по-специално член 43 от него,

като взе предвид предложението на Комисията¹,

като взе предвид становището на Европейския парламент²,

като взе предвид становището на Икономическия и социален комитет³,

като има предвид, че домашните птици са изброени в приложение II на Договора; като има предвид, че търговията с домашни птици представлява важен източник на доходи за населението, което се занимава със земеделие,

като има предвид, че е необходимо на ниво Общност да се определят мерките за контрол, които трябва да се вземат при избухване на високо вирулентна форма на инфлуенца по птиците, която инфлуенца е причинена от грипен вирус, притежаващ специфични характеристики и по-нататък наричан инфлуенца по птиците, за да се осигури развитието на птицевъдството на национално ниво и за да се допринесе за защитата на здравето на животните в Общността,

като има предвид, че избухването на инфлуенца по птиците може бързо да придобие епизоотични размери, да причини смъртност и загуби, които да доведат до рязко спадане на печалбите на птицевъдството и на земеделието като цяло,

като има предвид, че при съмнения за наличието на болестта трябва да се вземат незабавни и ефективни мерки за борба, които да бъдат приложени, когато се потвърди наличието на болестта,

като има предвид, че е необходимо да се предотврати разпространението на болестта още щом тя се появи, чрез внимателното отстраняване на животни и продукти, за които се счита, че могат да са заразени и, когато е необходимо, се извършва и ваксинация,

като има предвид, че поставянето на диагноза на болестта трябва да бъде извършено под надзора на националните лаборатории, отговорни за това, като координацията между тях се извършва от референтната лаборатория на Общността,

¹ ОВ С 231, 5.9.1991 г., стр. 4.

² ОВ С 326, 16.12.1991 г., стр. 242.

³ ОВ С 79, 30.3.1992 г., стр. 8.

като има предвид, че следва да се установят общи мерки за борба с инфлуенцата по птиците на базата на унифициран стандарт с оглед здравето на животните,

като има предвид, че член 3 от Решение 90/424/ЕИО на Съвета от 26 юни 1990 г. относно разходите във ветеринарната област⁴ следва да се прилага в случаите на инфлуенца по птиците,

като има предвид, че на Комисията следва да се възложи задачата за вземането на необходимите мерки,

ПРИЕ НАСТОЯЩАТА ДИРЕКТИВА:

Член 1

Настоящата директива определя мерките за борба на Общността, които трябва да бъдат приложени в случаите на избухване на инфлуенца по домашните птици, без да се засягат разпоредбите на Общността, които регулират търговията вътре в самата Общност.

Настоящата директива не се прилага за случаите на инфлуенца по други птици, освен по домашните; въпреки това в този случай държавата-членка информира Комисията за взетите от нея мерки.

Член 2

За целите на настоящата директива съответно се прилагат определенията, съдържащи се в член 2 от Директива 90/539/ЕИО на Съвета от 15 октомври 1990 г. относно ветеринарно-санитарните изисквания за търговията в Общността и вноса от трети страни на домашни птици и яйца за люпене⁵.

Прилагат се също следните определения:

а) *заразени птици* са всички птици:

- за които наличието на инфлуенца по птиците по смисъла на приложение I е официално потвърдено след провеждане на изследване от одобрена лаборатория или
- в случаите на повторно или всяко следващо избухване на болестта, в които са отрити клинични следи от посмъртни поражения, причинени от инфлуенцата по птиците;

б) *птици, съмнителни за заболяване* са всички домашни птици, които показват клинични признаци или следи от посмъртни поражения, които са от такова естество, че може да се появят съмнения за наличието на инфлуенца по птиците или домашни птици, при които се е проявило наличието на грипен вирус от тип А, подтип H5 или H7;

⁴ ОВ L 224, 18.8.1990 г., стр. 19. Решение, изменено с Решение 91/133/ЕИО (ОВ L 66, 13.3.1991 г., стр. 81).

⁵ ОВ L 303, 31.10.1990 г., стр. 6. Директива, последно изменена с Директива 91/496/ЕИО (ОВ L 268, 24.9.1991 г., стр. 56).

в) *птици, съмнителни за заразяване* са всички домашни птици, които пряко или непряко са били в контакт с вируса на инфлуенца по птиците или на инфлуенца по птиците от грипен вирус от тип А, подтип H5 или H7;

г) *компетентен орган* е компетентен орган по смисъла на член 2 от Директива 90/425/ЕИО⁶;

д) *официален ветеринарен лекар* е ветеринарният лекар, определен от компетентния орган.

Член 3

Държавите-членки осигуряват задължително и незабавно обявяване пред компетентния орган на съмнения за наличието на инфлуенца по птиците.

Член 4

1. При наличието в дадено стопанство на домашни птици, съмнителни за заболяване и съмнителни за заразяване с инфлуенца по птиците, държавите-членки гарантират, че официалните ветеринарни лекари незабавно предприемат официални разследвания, целящи да потвърдят или изключат наличието на болестта и по-специално вземат необходимите проби за лабораторни изследвания.

2. Когато се съмнението за заразяване бъде обявено, компетентният орган поставя стопанството под официален надзор и изисква по-специално:

а) списък на всички категории домашни птици в стопанството, от който да е видно колко птици от всяка категория са умрели, колко показват клинични признаци на заболяване и колко не показват такива признаци. Този списък се актуализира, като в него се включват птиците, които са излюпени или тези от тях, които са умрели през въпросния период. Информацията в този списък трябва винаги да бъде актуална, да бъде предоставяна при поискване, като тя може да бъде проверявана при всяко посещение;

б) всички домашни птици от това стопанство трябва да бъдат държани там, където те се отглеждат или на друго ограничено място, където те могат да бъдат държани изолирани и без досег с други домашни птици;

в) домашните птици не трябва да влизат или да излизат от стопанството;

г) всяко движение

- на лица, други животни и превозни средства от и за стопанството,

- на месо от домашни птици или на трупове на умрели птици, на храна за животни, материали, отпадъците, фуражите и торовата постеля или на всичко, което може да пренася зараза от инфлуенца по птиците може да бъде извършвано само с разрешение на компетентния орган;

⁶ Директива 90/425/ЕИО на Съвета от 26 юни 1990 г. (ОВ L 224, 18.8.1990 г., стр. 29), последно изменена с Директива 91/496/ЕИО (ОВ L 268, 24.9.1991 г., стр. 56).

д) яйцата да бъдат изнасяни от стопанството, с изключение на яйцата, изпращани направо в предприятие за производство и/или преработка на яйца по член 6, параграф 1 от Директива 89/437/ЕИО⁷ и да бъдат транспортирани с разрешение, предоставено от компетентния орган. Това разрешение трябва да отговаря на изискванията, определени в приложение I;

е) използването на подходящи средства за дезинфекция на входовете и изходите на сградите, където се помещават птиците, както и на самото стопанство;

ж) извършването на епидемиологично изследване съгласно член 7.

3. Докато официалните мерки, определени в параграф 5 бъдат влезат в сила, собственикът или отговарящият за домашните птици, за които се подозира, че са болни, предприема всички разумни действия, за да гарантира спазването на параграф 2, без буква ж).

4. Компетентният орган може да приложи която и да е от мерките по параграф 2 и за други стопанства, в случаите когато местоположението, конфигурацията или контактите им със стопанството, където се подозира наличието на болест, дават основания за съмнения за възможно заразяване.

5. Мерките по параграфи 1 и 2 не се прекратяват до момента, в който официалният ветеринарен лекар не оттегли подозренията си за наличие на инфлуенца по птиците.

Член 5

1. Когато наличието на инфлуенца по птиците за едно стопанство е официално потвърдено, държавите-членки гарантират, че компетентният орган изисква, в допълнение на мерките по член 4, параграф 2, вземането и на следните мерки:

а) незабавното унищожаване в стопанството на всички домашни птици. Яйцата на умрелите или унищожени домашни птици също следва да бъдат унищожени. Всички тези действия следва да бъдат извършени по начин, който минимизира риска от разпространение на болестта;

б) всяко вещество или отпадък, като храна за животни, торова постеля и друго, което може да бъде заразено, трябва да бъде унищожено или съответно обработено. Тази обработка, извършвана съгласно инструкциите на официалния ветеринарен лекар, трябва да гарантира унищожението на всички налични вируси на инфлуенца по птиците;

в) когато домашните птици са били заклани по време на предполагаемия инкубационен период на болестта, месото от тези домашни птици трябва да бъде, доколкото е възможно, проследено и унищожено;

г) яйцата за люпене, снесени по време на предполагаемия инкубационен период, трябва да бъдат проследени и унищожени, но птиците, които са се излюпили от такива яйца,

⁷ ОВ L 212, 22.7.1989 г., стр. 87. Директива, последно изменена с Директива 89/662/ЕИО (ОВ L 395, 30.12.1989 г., стр. 13).

трябва да бъдат поставени под официален надзор. Яйцата за консумация, снесени по време на предполагаемия инкубационен период, трябва да бъдат отстранени от стопанството и да бъдат проследени и унищожени, освен в случаите, когато са били предварително надлежно дезинфекцирани;

д) след извършването на действията, предвидени в букви а) и б), сградите, използвани за отглеждане на домашни птици, околните площи, превозните средства и оборудването, които вероятно може да са заразени, трябва да бъдат почистени и дезинфекцирани съгласно разпоредбите на член 11;

е) в рамките на 21 дни след приключване на действията по буква д) в това стопанство не трябва да бъдат въвеждани отново домашни птици;

ж) епизоотично проучване се извършва в съответствие с член 7.

2. Компетентният орган може да разшири действието на мерките по параграф 1 и до други съседни стопанства, в случаите когато местоположението, конфигурацията или контактите му със стопанството, в което е потвърдено наличието на болест, дават основания за подозрения за възможно заразяване.

Член 6

В случаите на стопанства, в които има две или повече отделни стада птици, съгласно критериите, определени от Комисията и съгласно процедурата на член 21, компетентният орган може да разреши дерогация от член 5, параграф 1 по отношение на здравото стадо, намиращо се в заразено стопанство, при условие че официалният ветеринарен лекар е потвърдил, че проведените там дейности са така извършени, че стадата са напълно отделни, що се отнася до подслона, гледането и храненето им, така че вирусът не може да се пренесе от едно стадо до друго.

Член 7

1. Епизоотичното проучване се отнася до:

- периода, през който инфлуенцата по птиците е съществувала в стопанството,
- вероятния произход на инфлуенца по птиците в стопанството и идентифициране на други стопанства, в които има домашни птици, които може да са заболели или да са били заразени от същия източник,
- движението на лица, домашни птици и други животни, превозни средства, яйца, месо и трупове и всички инструменти или други вещества, които може да са пренесли вируса на инфлуенца по птиците до или от въпросното стопанство.

2. С оглед осигуряване на пълна координация на всички мерки, необходими за ликвидирането на инфлуенцата по птиците възможно най-бързо и с цел извършване на епизоотичното проучване, се създава кризисна група.

Общите правила за националните кризисни групи и за кризисните групи на Общността се определят с квалифицирано мнозинство от Съвета по предложение на Комисията.

Член 8

Когато официалният ветеринарен лекар има основателни съмнения, че домашни птици в дадено стопанство са били заразени в резултат на движението на лица, животни или превозни средства или по някакъв друг начин, то съответното стопанство се поставя под официален контрол съгласно параграф 2.

2. Целта на официалния контрол е незабавно да се провери всяко едно подозрение за наличието на инфлуенца по птиците, да се пристъпи към преброяване на домашните птици и към контрол на движението им и когато се налага, да се предприеме някое от действията по параграф 3.

3. Когато едно стопанство е обект на официален контрол по параграфи 1 и 2, компетентният орган забранява извозването на домашни птици от стопанството освен под официален надзор направо към кланицата, където се пристъпва към незабавно клане. Преди да даде такова разрешение, официалният ветеринарен лекар трябва да е извършил клиничен преглед на всички домашни птици, за да изключи наличието на инфлуенца по птиците в стопанството. Ограниченията за движение, посочени в този член, се налагат за период от 21 дни, считано от последния ден на потенциалното заразяване. Въпреки това ограниченията от такова естество трябва да се прилагат за период от поне седем дни.

4. Когато счете, че условията позволяват, компетентният орган може да ограничи мерките по този член до част от стопанството и до домашните птици, които се намират там, при условие че тези домашни птици са подслонени, гледани и хранени отделно и от отделен персонал.

Член 9

1. Когато диагнозата за инфлуенца по птиците се потвърди официално, държавите-членки гарантират, че компетентният орган определя предпазна зона около заразеното стопанство, която трябва да се простира в радиус от поне три километра и като самата тази зона се включва в наблюдавана зона с радиус от десет километра. Определянето на тези зони трябва да отчита географските, административните, екологичните и епизоотични фактори, свързани с инфлуенцата по птиците и с оборудването за контрол.

2. Мерките, прилагани в предпазната зона, включват:

а) идентифициране на всички птицевъдни стопанства в зоната;

б) периодични посещения във всички птицевъдни стопанства, клинични прегледи на домашните птици и ако е необходимо, вземането на проби за лабораторни изследвания, като за посещенията и за наблюденията трябва да се води регистър;

в) държането на всички домашни птици в помещенията, където живеят или на друго място, където те могат да бъдат изолирани;

г) използването на подходящи средства за дезинфекция на входовете и на изходите на стопанството;

д) контрол върху движението на лица, които извършват манипулации с домашни птици, трупове на умрели домашни птици и с яйца, както и върху превозните средства, които транспортират домашни птици, трупове на домашни птици и яйца в

рамките на зоната. По принцип, транспортът на домашни птици е забранен, освен в случаите на транзит по големите магистрали или железопътни пътища;

е) забрана за преместване на домашни птици и яйца за люпене от стопанството, освен в случаите, когато е дадено разрешение от компетентния орган:

i) на домашни птици за незабавно клане в кланица, разположена за предпочитане в заразената зона или в случаите, когато това не е възможно в кланица, намираща се извън заразената зона и определена от компетентния орган. Върху птичето месо трябва да бъде поставена специалната здравна маркировка, предвидена в член 5, параграф 1 от Директива 91/494/ЕИО⁸;

ii) на едnodневни пилета или на тези, които са готови да снасят, до стопанство в рамките на наблюдаваната зона, в което няма други домашни птици. Това стопанство трябва да бъде поставено под официалния контрол, предвиден в член 8, параграф 2;

iii) на яйца за люпене до люпилня, посочена от компетентния орган, като преди изпращането им яйцата и опаковката им се подлагат на дезинфекция. Движенията, позволени по i), ii) и iii), се извършват директно, под официален контрол. Те се разрешават само след като официалният ветеринарен лекар е извършил здравна инспекция на стопанството. Използваните превозни средства трябва да бъдат почистени и дезинфекцирани преди и след употреба.

ж) забрана за отстраняване или разпръскване на отпадъци или птичи тор без разрешение;

з) забрана за организиране на панаири, пазари, представления и други струпвания на домашни или други птици.

3. Приложенияте в предпазната зона мерки траят минимум 21 дни, считано от деня, когато са извършени предварителното почистване и дезинфекция на заразеното стопанство съгласно член 11, след което предпазната зона става част от наблюдаваната зона.

4. Мерките, прилагани в наблюдаваната зона, включват:

а) идентифициране на всички птицевъдни стопанства в зоната;

б) контрол върху движението в рамките на зоната на домашни птици и на яйца за люпене;

в) забрана за изнасяне на домашни птици извън зоната през първите 15 дни, с изключение на отвеждането на домашни птици директно до посочената от компетентния орган кланица. Върху птичето месо трябва да бъде поставена специалната здравна маркировка, предвидена в член 3 от Директива 91/494/ЕИО;

⁸ ОВ L 268, 24.9.1991 г., стр. 35.

г) забрана за изнасяне на яйца за люпене извън наблюдаваната зона, освен до люпилня, определена от компетентния орган. Преди изпращане яйцата и техните опаковки трябва да бъдат дезинфекцирани;

д) забрана за изнасянето на отпадъци или на птичи тор извън зоната;

е) забрана за организиране на панаири, пазари, представления и други струпвания на домашни и на други птици;

ж) без да се засягат разпоредбите на букви а) и б), забрана за транспортиране на домашни птици, освен в случаите на транзит по големите магистрали или железопътни пътища.

5. Приложенияте в наблюдаваната зона мерки траят минимум 30 дни, считано от деня, когато са извършени предварителното почистване и дезинфекция на заразеното стопанство съгласно член 11.

6. Когато зоните са разположени на територията на повече от една държава-членка, компетентните органи на съответните държави-членки си сътрудничат при установяването на зоните, описани в параграф 1. Въпреки това при необходимост предпазната зона и наблюдаваната зона се установяват по процедурата, предвидена в член 21.

Член 10

Държавите-членки гарантират, че:

а) компетентният орган определя правилата за проследяване на движението на яйца и домашни птици;

б) собственикът или отговарящият за домашните птици, при поискване от компетентния орган, предоставя информация за домашните птици и яйцата, които влизат или излизат от неговото стопанство;

в) всички лица, заети в транспорта или в търговията с домашни птици и яйца, са в състояние да предоставят на компетентния орган информация за движение на домашни птици и яйца, които те са транспортирали или чиято търговия са организирали, както и да предоставят всички подробности за тези факти.

Член 11

Държавите-членки гарантират, че:

а) използваните дезинфектанти и техните концентрати са официално одобрени от компетентния орган,

б) действията по почистване и дезинфекция са извършвани под официален надзор, в съответствие с:

i) указанията, дадени от официалния ветеринарен лекар,

ii) процедурата по почистване и дезинфекциране на заразено стопанство, така както е изложена в приложение II.

Член 12

Вземането на проби и извършването на лабораторни тестове за определяне наличието на инфлуенца по птиците трябва да бъде извършвано съгласно приложение III.

Член 13

Държавите-членки гарантират, че компетентният орган взема всички необходими мерки относно това лицата, установили се в предпазната зона и наблюдаваната зона, да са информирани относно действащите ограничения и създава всички необходими разпоредби за надлежното прилагане на въпросните мерки.

Член 14

1. Държавите-членки гарантират, че във всяка държава-членка са определени:

а) национална лаборатория, снабдена с оборудване и експертен персонал, които да могат да преценяват степента на патогенност на изолати на вируса на инфлуенца съгласно приложение III, глава 7 и да могат да идентифицират вируси на инфлуенца А от подтипове H5 и H7;

б) национална лаборатория, в която се тестват реактивите за употреба в регионалните лаборатории;

в) национален институт или лаборатория, в която могат да се тестват позволени ваксини, за да се провери тяхната съвместимост със спецификациите, изложени в разрешението за търговия;

2. Националните лаборатории, изброени в приложение IV, отговарят за координиране на стандартите и методите за диагностициране, употребата на реактиви и тестването на ваксини.

3. Националните лаборатории, изброени в приложение IV, отговарят за координиране на стандартите и методите за диагностициране, определени във всички лаборатории за диагностика на инфлуенца по птиците на територията на държавата-членка. За тази цел:

а) те могат да предоставят на националните лаборатории реактиви за диагностициране;

б) те упражняват контрол за качеството на всички реактиви за диагностициране, използвани в държавата-членка;

в) те периодично провеждат сравнителни тестове;

г) те притежават проби от вируса на инфлуенцата по птиците от случаи, потвърдени в държавата-членка;

д) те гарантират потвърждаването на положителни резултати, получени в регионалните диагностични лаборатории.

4. Националните лаборатории, изброени в приложение IV, поддържат връзка с референтната лаборатория на Общността, посочена в член 15.

Член 15

Референтната лаборатория на Общността за инфлуенца по птиците е посочената в приложение V. Без да се засягат разпоредбите на Решение 90/424/ЕИО и по-специално член 28 от него, правомощията и задълженията на лабораторията са тези, които са изброени във въпросното приложение.

Член 16

Ваксинирането срещу инфлуенца по птиците с позволени от компетентния орган ваксини може да бъде използвано като допълнение към контролните мерки, които се вземат в случаите на появяването на заболяването и съгласно следните разпоредби:

а) решението за въвеждането на ваксината като допълнителна контролна мярка се взема от Комисията в сътрудничество със засегнатата държава-членка в съответствие с процедурата, установена в член 21. Това решение отчита по-специално:

- концентрацията на домашни птици в засегнатата зона,
- особеностите и състава на ваксината, която ще бъде използвана,
- процедурите за надзор на дистрибуцията, складирането и употребата на ваксините,
- видовете и категориите домашни птици, които са обект на ваксиниране,
- зоните, в които се провежда ваксинирането.

Все пак чрез дерогация от първата алинея държавата-членка може да вземе решение за въвеждането на спешно ваксиниране при избухване на болестта, след уведомяване на Комисията, при условие че не се застрашават основните интереси на Общността. Тези решения подлежат на незабавно преразглеждане от Постоянния ветеринарен комитет съгласно процедурата на член 21;

б) когато, съгласно буква а), на държава-членка ѝ е разрешено да прибегне до спешно ваксиниране върху ограничена част от територията ѝ, статутът на останалата част на територията не се засяга от това, при условие че имобилизационните мерки за ваксинираните животни са ефективни за период, който ще бъде определен съгласно процедурата, установена в член 21.

Член 17

1. Всяка държава-членка изготвя план за действие в извънредни ситуации, в който определя националните мерки, които ще бъдат приложени в случай на избухване на инфлуенца по птиците.

Този план трябва да позволява достъп до съоръженията, оборудването и персонала, както и до всички други подходящи материали с оглед бързото и ефикасното ликвидиране на болестта.

2. Критериите, приложими за изготвянето на този план, са изложени в приложение VI.

3. Плановете, изготвени съгласно критериите по приложение VI, се представят на Комисията в шестмесечен срок от започването на прилагането на настоящата директива.

4. Комисията преглежда плановете, за да провери дали те позволяват достигането на желаната цел и предлага на съответната държава-членка изменения с оглед съгласуването с плановете на останалите държави-членки.

Комисията одобрява плановете, ако е необходимо, след като те са изменени съгласно процедурата, установена в член 21.

Впоследствие плановете могат да бъдат изменяни или допълвани съгласно същата процедура, за да се отчете развитието на обстановката.

Член 18

1. С оглед еднаквото приложение на настоящата директива и в сътрудничество с компетентните органи, експерти на Комисията могат да правят проверки на място. С тази цел те могат да проверят представителен процент предприятия, за да видят дали компетентните органи проверяват дали тези предприятия спазват изискванията на настоящата директива. Комисията уведомява държавите-членки за резултата от тези проверки.

Държавата-членка, на територията на която се извършва проверката, оказва цялото необходимо съдействие на експертите при изпълнение на задачите им.

Общите разпоредби за приложението на този член се определят съгласно процедурата, определена в член 21.

Член 19

Подробните условия, регулиращи финансовото участие на Общността в мерките, свързани с приложението на настоящата директива, са определени в Решение 90/424/ЕИО.

Член 20

Приложенията се изменят ако и когато е необходимо, от Съвета, с квалифицирано мнозинство по предложение на Комисията, в частност за да се отчете развитието в изследователската дейност и в процедурите по диагностициране.

Член 21

1. Когато се предвижда следването на процедурата, предвидена в настоящия член, Постоянният ветеринарен комитет, учреден с Решение 68/361/ЕИО⁹, по-нататък

⁹ ОВ L 265, 18.10.1968 г., стр. 23.

наричан „комитет“, се сезира незабавно от своя председател, по инициатива на същия или по искане на представителя на държава-членка.

2. Представителят на Комисията представя на Комитета проект на мерките, които следва да се вземат. Комитетът представя своето становище по проекта на мерките в срок, определен от председателя с оглед спешността на въпроса. Становището се взема с мнозинство, определено в член 148, параграф 2 от Договора, в случаите когато се взема решение от Съвета по предложение на Комисията. Гласовете на представителите на държави-членки в комитета се претеглят по начина, посочен в този член. Председателят не гласува.

3.а) Комисията приема предвидените мерки, ако те са в съответствие със становището на Комитета.

б) Ако предложените мерки не са в съответствие със становището на Комитета или в случаите на липса на такова становище, Комисията незабавно представя на Съвета предложение за мерките, които следва да бъдат взети. Съветът се произнася с квалифицирано мнозинство.

Ако след изтичането на три месеца от деня на отнасяне на въпроса до Съвета, същият не се е произнесъл, предложените мерки се приемат от Комисията, освен когато Съветът се произнесе срещу тези мерки с обикновено мнозинство.

Член 22

Държавите-членки въвеждат законовите, подзаконовите и административните разпоредби, необходими, за да се съобразят с настоящата директива преди 1 януари 1993 г. Те уведомяват незабавно Комисията за това.

Когато държавите-членки приемат тези разпоредби, в тях се съдържа позоваване на настоящата директива или то се извършва при официалното им публикуване. Условието и редът на позоваване се определят от държавите-членки.

Член 23

Адресати на настоящата директива са държавите-членки.

Съставено в Брюксел на 19 май 1992 година.

За Съвета:

Председател:

Arlindo MARQUES CUNHA

ПРИЛОЖЕНИЕ I

РАЗРЕШЕНИЕ ЗА ТРАНСПОРТИРАНЕТО НА ЯЙЦА ОТ СТОПАНСТВО, КОЕТО Е ОБЕКТ НА УСЛОВИЯТА ПО ЧЛЕН 4, ПАРАГРАФ 2, БУКВА д) ОТ НАСТОЯЩАТА ДИРЕКТИВА

Издаденото от компетентния орган разрешение за транспортирането на яйца от стопанство, за което съществуват съмнения, обект на условията по член 4, параграф 2, буква д) до предприятие, одобрено за производството и преработката на яйчни продукти съгласно разпоредбата на член 6, параграф 1 от Директива 89/437/ЕИО, оттук нататък наричано „определеното предприятие“, трябва да отговаря на следните условия:

1. За да бъде позволено да напуснат стопанството, за което съществуват съмнения, яйцата трябва:

а) да отговарят на изискванията на глава IV от приложението към Директива 89/437/ЕИО;

б) да бъдат изпратени директно от стопанството, за което съществуват съмнения до определеното предприятие, като преди изпращането всяка партида трябва да бъде запечатана от официалния ветеринарен лекар, отговарящ за стопанството, за което съществуват съмнения и трябва да остане запечатана през целия период на транспорта до посоченото предприятие;

2. официалният ветеринарен лекар на съответното стопанство трябва да осведоми компетентния орган на определеното предприятие за намерението си да изпрати яйца там;

3. компетентният орган на определеното предприятие трябва да гарантира:

а) яйцата по точка 1, буква б) да бъдат държани отделно от момента на пристигането им до момента на преработката им;

б) черупките на тези яйца трябва да се разглеждат като високорисков материал съгласно член 2, параграф 2 от Директива 90/667/ЕИО¹ и с тях трябва да бъде боравено съгласно изискванията на глава II от тази директива;

в) опаковъчният материал, транспортните средства, използвани за транспортирането на яйца по точка 1, буква б) и всички помещения, с които яйцата влизат в досег, да се почистват и дезинфекцират по такъв начин, че да се унищожават всички вируси на инфлуенцата по птиците;

г) официалният ветеринарен лекар на стопанството, за което съществуват съмнения, следва да бъде информиран за всички партии с преработени яйца.

¹ ОВ L 363, 27.12.1990 г., стр. 51.

ПРИЛОЖЕНИЕ II

ПРОЦЕДУРА ЗА ПОЧИСТВАНЕ И ДЕЗИНФЕКЦИРАНЕ НА ЗАРАЗЕНО СТОПАНСТВО

I. Предварително почистване и дезинфекциране

а) След като трупове на домашни птици са отстранени за унищожаване, тези части от помещенията, където са били подслонени домашните птици и другите части от сградите, от дворовете и други, които са заразени по време на клане и по време на следкланичен преглед, трябва да бъдат напръскани с одобрени за употреба дезинфектанти съгласно член 11 от настоящата директива.

б) Всяка тъкан от домашна птица или от яйца, които може да заразили сградите, дворовете, инструментите и други, следва да бъдат внимателно събрани и унищожени заедно с трупове.

в) Използваният дезинфектант трябва да се задържи върху повърхностите в продължение на поне 24 часа.

II. Окончателно почистване и дезинфекция

а) Мазнините и мръсотията следва да бъдат отстранени от всички повърхности посредством обезмаслител и да бъдат изплакнати с вода;

б) След изплакването с вода по буква а), следва отново да се напръска с дезинфектант;

в) След изтичането на седем дни помещенията следва да бъдат обработени с обезмаслител, да бъдат изплакнати със студена вода, да бъдат напръскани с дезинфектант и след това отново да бъдат изплакнати с вода;

г) Отпадъците и торът следва да бъдат обработени по начин, при който се унищожава вирусът. Този метод трябва да включва една от следните практики:

i) изгаряне или обработка на пара при температура от 70 °C

ii) достатъчно дълбоко закопаване в земята, за да се избегне достъпът на вредители и диви птици;

iii) струпването и овлажняването (ако е необходимо за ускоряване на ферментацията), покриването, за да се запази температурата, като трябва да се поддържа температура от 20 °C и да се оставят така в продължение на 42 дни, за да се избегне достъпът на вредители и диви птици.

ПРИЛОЖЕНИЕ III

ДИАГНОСТИЧНИ ПРОЦЕДУРИ ЗА ПОТВЪРЖДАВАНЕ И ДИФЕРЕНЦИАЛНА ДИАГНОЗА НА ИНФЛУЕНЦАТА ПО ПТИЦИТЕ (ИП)

Изброените по-долу процедури за изолация и характеризиране на вирусите на инфлуенцата по птиците трябва да бъдат разглеждани като насоки и минимални изисквания, които следва да бъдат прилагани при диагностицирането на болестта.

За целите на диагностични процедури за потвърждаване и диференциална диагноза на инфлуенцата по птиците е приложимо следното определение:

„Инфлуенца по птиците“ е заразяване на домашни птици, причинено от вируса на инфлуенца А, чийто показател за патогенност при венозно въвеждане за шестседмичните пилета е по-висок от 1,2 или всяко заразяване с вируси на инфлуенца от подтипове H5 и H7, за които определянето на нуклеотидната последователност е показала наличието на множество основни аминокиселини в участъка на хемоглутининовата молекула, в която става разкъсването.

ГЛАВА I

Вземане и обработка на проби

1. Проби

Взети с памук клоакални смивки (или проби от изпражненията) и от трахеята на болни птици, изпражнения, вътрешности, трахеи, бели дробове, черен дроб, далак или от други, видимо засегнати органи от наскоро умрели птици.

2. Разработване на материалите

Органите и тъканите по параграф 1 могат да бъдат сборни, но при всички случаи фекалиите са в отделна проба. Смивките се поставят в среда с антибиотици, осигуряваща пълното им потапяне. Пробите се хомогенизират чрез стриване или в хапан с пестик и стерилен пясък, или чрез хомогенизатор. Изготвя се 10- 20 % суспензия в антибиотична среда. Суспензията се инкубира за около 2 часа при стайна температура (или на 4°C за по-дълъг период). Грубите съставки в суспензията се отстраняват чрез центрифугиране на 800- 1000 g за 10 мин.

3. Антибиотична среда

Различните лаборатории са използвали успешно различни антибиотични среди на антибиотици и националните лаборатории могат да предоставят съвет на някоя страна. За фекални проби се изисква висока концентрация на антибиотици - най-често 10 000 международни единици пеницилин, 10 мг стрептомицин, 0,25 мг гентамицин и 5000 единици микостатин за 1 мл суспензия във фосфатен буферен разтвор (PBS). За тъканите и пробите от трахеите тези нива могат да бъдат свалени петкратно. Тези нива на антибиотици могат да бъдат намалени 5-кратно за останалите тъкани и трахеални смивки. Хламидиите се обезвреждат чрез добавка на 50 мг/мл окситетрациклин. Абсолютно задължително е киселинността (pH) на средата след прибавяне на антибиотици да се коригира до 7,0- 7,4.

ГЛАВА 2

Изолиране на вируса

Изолиране на вируса в зародишите в яйцата

Изолирането на вируса се извършва в осем- десетдневни кокоши ембриони (КЕ), като обработената суспензия (супернатанта) се инокулира алантоисно в обем 0,1- 0,2 мл/КЕ. За всяка проба се използват минимум 4 КЕ. Предпочитат се КЕ от стада, свободни от

патогенна флора (СПФ). При липса на такива се използват КЕ от стада, които не показват наличие на антитела срещу вируса на инфлуенцата. Инокуираните ембриони се инкубират на 37°C и се овоскопират ежедневно. Умрелите и умиращи КЕ и всички останали живи след 6-ия ден на инкубацията се убиват чрез охлаждане на 4°C. Аланто-амнионовите течности се изследват за хемаглутинационна активност (ХА). Ако не се установи хемаглутинация, описаната процедура се повтаря, като за инокулум се използва неразредена аланто-амнионова течност от предходния пасаж.

При положителна хемаглутинация трябва да се изключи присъствието в културата на хемаглутиниращи бактерии. При наличие на бактерии течността се пропуска през филтърна мембрана с размер на порите 450 нанометри (nm), след което към нея се добавят антибиотици и с нея се инокулират ембрионите по начин, посочен по-горе.

ГЛАВА 3

Диференциална диагноза

1. Предварителна диференциация

Поради важността на мерките за ограничаване разпространението на вируса на инфлуенцата по птиците (ИП) е необходимо да бъде определена и оборудвана национална референтна лаборатория, в която могат да се идентифицират хемаглутиниращи вирусни изолати на ИП от подтип H5 или H7, както и на вируса на Нюкаслската болест по птиците. За идентифициране на хемаглутинаина се провежда реакция възпиране на хемаглутинацията (РВХА). Използват се събраните хемаглутинационни течности и стандартни положителни и отрицателни серуми съгласно глави 5 и 6. Основанията за налагане на временни ограничителни мерки на терена са положителните за инфлуенца титри 2^4 и повече срещу подтиповете H5 и H7. Теренните изолати обикновено показват титри 2^9 и повече.

2. Потвърждаваща идентификация

Тъй като съществуват тринадесет подтипа хемаглутинин и девет подтипа невраминидаза на вируса на инфлуенца и за всичките от тях са правят ваксини, не е целесъобразно и финансово изгодно всяка една от националните лаборатории да има антисеруми за пълното антигенно характеризиране на всички видове грип. Все пак, всяка национална лаборатория трябва:

- i) да потвърди, че е изолиран вирус на грип А чрез тест за двойна имунодифузия за определянето на групови антигени, както това е описано в глава 9 (ако националната лаборатория предпочита, то могат да бъдат използвани имунофлуоресцентна техника или техника Елайза за определянето на групите антигени);
- ii) да определи дали се касае за вирус от подтип H5 или H7;
- iii) да проведе венозен тест за патогенност при шестседмични пилета, както това е описано в глава 7. Показателите за патогенност при венозно заразяване, които надхвърлят 1.2 сочат за наличието на вирус, който изисква цялостно приложение на контролните мерки (би било полезно националните лаборатории да проведат тестове за определяне на възможността на изолата за предизвикване образуването на петна в клетъчните култури, както това е определено в глава 8).

Националните референтни лаборатории трябва незабавно да предоставят на референтната лаборатория на Общността за цялостна характеристика всички вируси на инфлуенцата по птиците, както и от подтиповете H5 и H7.

3. Последващо определяне на видове и характеризиране на изолатите

Референтната лаборатория на Общността трябва да получава всички хемаглутиращи вируси от националните лаборатории за по-нататъшно антигенно и генетично изследване с цел по-добро разбиране на епизоотиологията на болестта(ите) в рамките на Европейската общност, като отчита функциите и задълженията на референтната лаборатория.

Освен тези задължения референтната лаборатория на Общността извършва антигенно сортиране на всички получени вируси на инфлуенца. За вирусите H5 и H7 с патогенност при венозно заразяване над 1,2 трябва да се извърши секвениране на хемаглутининовия ген, за да се определи дали има сложни основни аминокиселини на хемаглутинния протеин.

ГЛАВА 4

Серологични тестове за антитела към грипния вирус

1. По време на противоепизоотичните мероприятия, където подтипът на хемаглутинина на вируса причинител е вече известен или при използването на сходен вирус като антиген може да се извърши серумно проследяване за доказателството за инфекция посредством използването на хемаглутинационно-инхибиращи тестове по глави 5 и 6.

Ако хемаглутининовата подгрупа не е известна, доказателството за заразяване с вируси на инфлуенца А може да бъде получено чрез откриването на антитела, насочени срещу групата на специфичните антигени.

За тази цел може да бъде използван тестът за двойна имунодифузия (така както е дефиниран в глава 9) или тест Елайза (проблемът с Елайза е спецификата на гостоприемника, тъй като тестът зависи от откриването на имуноглобулини на гостоприемника). Водоплаващите птици рядко показват положителни резултати тестове за двойна имунодифузия, освен ако подтипът не е известен, вероятно целесъобразно е такива домашни птици да бъдат изследвани само за наличието на антитела срещу подтиповете H5 и H7.

2. а) Проби

Когато стадото се състои от по-малко от 20 птици кръвни проби за лабораторно изследване се вземат от подкрилната вена, както следва: от всички птици на стада до 20 бр.; по 20 проби от по-големите по размер стада (това гарантира откриване поне на една положителна проба с вероятност 99 %; при заразеност на 25 % от птиците в стадата този брой проби е достатъчен за сигурно откриване на инфекцията, независимо от големината им). След съсирване (коагулация) на кръвта в пробите серумите се декаптират.

б) Изследване за антитела

Отделни серумни проби трябва да бъдат тествани за способността им да потискат хемаглутиниращия антиген на вируса на инфлуенца в стандартните хемаглутинационни тестове по глава 6.

Има спор по въпроса дали за тестовете H1 за потискане на хемаглутинацията трябва да бъдат използвани 4 или 8 хемаглутинационни единици. По всяка вероятност и двата начина са валидни и изборът трябва да бъде направен по преценка на националните лаборатории.

Въпреки това, използваният антиген ще засегне нивото, при което един серум се счита за положителен, за 4 HAU положителен серум е всеки със стойност 2^4 или по-голяма, а за 8 HAU положителен серум е всеки със стойност 2^3 или по-голяма.

ГЛАВА 5

Хемаглутинационни (ХА) тестове

Реагенти

1. Изотоничен фосфат-буфериран разтвор (0,05M) с pH 7,0- 7,4 (PBS).
2. Смес от еритроцити, взети и от поне три пилета, свободни от специфични патогени (ако това не е възможно, кръв може да бъде взета от птици, които са редовно следени и които нямат антитела срещу вируса на инфлуенцата по птиците) се поставят в равни количества разтвор на Алсевер. Преди употреба клетките трябва да бъдат измити три пъти в PBS. За другия тест се препоръчва 1 % суспензия (обем/обем) в PBS.
3. Лабораторията на Общността ще предостави или ще препоръча нисковирulentни H5 или H7 вируси, които да бъдат използвани като стандартни антигени.

Процедура

1. Поставят се 0,025 мл PBS във всяка ямка на микротитрова пластмасова плака (могат да се използват кладенчета и с V-образно дъно).
2. Поставят се 0,025 мл вирусна суспензия (т.е. алантоисна течност) в първата ямка.
3. Поставят се микропипета за получаване на падащи разреждания (1:2 до 1:4 096) на вируса в ямката.
4. Поставят се още 0,025 мл PBS във всяка ямка.
5. Добавят се 0,025 мл от 1 % суспензия на червени кръвни телца във всяко кладенче.
6. Разбърква се с леко потупване и се поставя при температура от 4 °C.
7. Плаките се преглеждат 30- 40 минути след като еритроцитите са се утаили. Прегледът се състои в накланянето на плаката и в търсенето на наличие или на отсъствие на потоци от еритроцити под формата на повлекла. В ямките, които нямат хемаглютинин, еритроцитите трябва да се стичат със същата скорост като в контролните ямки, които не съдържат вируси.

8. Хемаглутининовият титър е най-голямото разреждане, което причинява слепването на червените кръвни телца. Този разтвор може да бъде разглеждан като съдържащ една хемаглутанинова единица (HAU). По-точен метод за определяне на хемаглутаниновата титровка е извършването на хемаглутинационни тестове на вирус с близки разреждания на първоначалните разтвори, т.е. 1:3, 1:4, 1:5, 1:6 и т.н. Това се препоръчва за точното приготвяне на антигени за инхибиционни хемаглутанинови тестове. (глава 6).

ГЛАВА 6

Инхибиционни хемаглутанинови тестове

Реактиви

1. Фосфат-буфериран физиологичен разтвор (PBS).
2. Съдържаща вируси алантоична течност, разтворена с PBS, така че да съдържа 4 или 8 единици хемаглутанин в 0,025 мл.
3. 1 % суспензия от пилешки еритроцити.
4. Пилешки серум без антитела (като отрицателна контрола).
5. Серум, съдържащ антитела като положителна контрола.

Процедура

1. Поставят се 0,025 мл PBS във всяка ямка на микротитрова пластмасова плака (с V-образно дъно).
2. Поставят се 0,025 мл серум в първата ямка на плаката.
3. Използва се многоканална пипета за получаване на двукратни разреждания на серума в ямките на плаката.
4. Добавят се 0,025 мл разредена алантоисна течност, съдържаща 4 или 8 единици HAU.
5. Разбърква се чрез потупване и плаката се поставя при температура от 4 °C за най-малко 60 минути или на стайна температура за най-малко 30 минути.
6. Добавят се 0,025 мл 1 % суспензия червени кръвни телца във всички ямки.
7. Разбърква се с леко потупване и се поставя при температура от 4 °C.
8. Плаките се прегледват 30- 40 минути след като червените кръвни телца са се утаили. Прегледът се състои в накланянето на плаката и търсенето на наличие или на отсъствие на потоци от червени кръвни телца под формата на сълзир, които се стичат със същата скорост, като в контролните ямки съдържащи само еритроцити (0,025 мл) и PBS (0,05 мл).
9. Титър на анти-хемаглутинините е най-голямото разреждане на изследваните серуми, причиняващо пълно подтискане на аглутинацията, причинена от 4 или от 8 единици от вирусния хемаглутинин (във всеки тест трябва да се включва титриране на

хемаглутинина, за да се потвърди присъствието на изискваните хемаглутинационни единици).

10. Валидността на резултатите зависи от получаването на титър с по-малко от 2^3 за 4 хемаглутанинови единици или 2^4 за 8 хемаглутанинови единици с отрицателен контролен серум и с титър в рамките на едно разреждане около известния титър на положителния контролен серум.

ГЛАВА 7

Показател за патогенност при интравенозно заразяване

1. Инфектирана алатонинова течност с възможно най-ниското ниво на препосаявка, за предпочитане от първоначалния изолат, без избор, се разтваря 10^1 в стерилен изотоничен разтвор.

2. 0,1 мл разредена вирус-съдържаща суспензия се инжектира интравенозно на всяко едно от 10 шестседмични пилета (за което трябва да бъдат използвани домашни птици без специфични патогени).

3. Птиците се преглеждат на всеки 24 часа в продължение на 10 дни.

4. При всеки преглед всяко пиле се определя като здраво (0), болно (1), много болно (2) или мъртво (3).

5. Резултатите се записват и показателят се изчислява както това е показано в този пример:

Клинични признаци	Ден след инокулацията 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10	Общо резултат
Здраво Болни Тежко болни* Мъртви	***[Veuillez s'il vous plaît insérer les chiffres de l'original]***	***[Veuillez s'il vous plaît insérer les chiffres de l'original]***
		Общо = 246

Показател = среден резултат на наблюдавано пиле = ***[Veuillez s'il vous plaît insérer les chiffres de l'original]***

* Това трябва да е субективна клинична преценка, но по принцип трябва да включва домашни птици, които показват един от следните белези: дихателни проблеми, депресия, диария, цианоза на кожата или на лигавиците, оток на лицето и/или главата, нервни тикове.

ГЛАВА 8

Преценка на способността за плакообразуване

1. Обикновено е най-добре да се използва разреждане на вируса, което осигурява достатъчно количество петна в клетъчния слой. Достатъчни са десеткратни разреждания до 10^{-7} в PBS.

2. В 5-сантиметрови чинийки на Петри се приготвят сливащ се монослой от подходяща клетъчна линия (например тази на Мадин-Дарби от говежди бъбрек).
3. Във всяка от чинийките на Петри се добавя 0,2 мл от всеки разтвор на вирус и се оставя да се абсорбира за 30 минути.
4. След промиване три пъти с PBS, към заразените клетки се добавя съответната среда, която съдържа 1 % агар и или 0,01 % милиграма/милилитър трипсин или такава без трипсин. Важно е да не се добавя никакъв серум към надслоената среда.
5. След 72 часова инкубация при 37°C плаките трябва да бъдат достатъчно големи. Те се виждат най-добре след отстраняването на надслоения агар и след оцветяването на клетъчния монослой с кристал-виолет (0,5 %) в 25 % етанол.
6. Когато е използван трипсин, всички вируси трябва да дадат ясни плаки. Когато не е добавен трипсин, то тогава само вирулентните за домашни птиците вируси ще дадат плаки.

ГЛАВА 9

Двойна имунодифузия

Предпочитаният метод за доказване наличието на вируса на грип А е да се докаже наличието на нуклеокапсида или на матрични антигени, които се притежават от всички вируси от грип А. Това обикновено се прави с тестове за двойна имунодифузия, които използват концентрирани суспензии на вируса или части от инфектирани хориоалантоисни мембрани.

Подходящи суспензии на концентриран вирус могат да бъдат приготвени и с едно високоскоростно центрофугиране на инфекциозна алатонисна течност и разрушаване на вируса, при което се освобождават вътрешният нуклеокапсид и матричните антигени чрез обработка с детергента натриев лауроил саркозинат. Може да се използва също така утаяване с киселина чрез добавяне на 1N HCl към инфекциозна алатонисна течност, с цел получаването на крайно рН 3,5- 4,0, охлаждане за поне един час при температура от 0 °C и бавно центрофугиране при 1000 g за 10 минути.

Супернатантът може да бъде изхвърлен и съдържащата вируси утайка може да бъде суспендирана в минимално количество глицин-саркозилен буфер (1 % натриев лауроил саркозинат буфериран до рН 9,0 с 0,5М глицин). Получените препарати притежават и нуклеокапсидни, и матрични антигени.

През 1970 г. Беърд е описал приготвянето на богати на нуклеокапсиди антигени от хориоалантоисни мембрани, получени от инфектирани яйца. Този метод включва: отстраняване на хориоалантоисните мембрани от инфектирани положителни за хемоглутинин яйца, настъргване или хомогенизиране на мембраните, трикратно замразяване и размразяване, следвано от центрофугиране на 1000 g за 10 минути. Утайката се изхвърля и супернатантът, обработен с 0,1 % формалин, се използва като антиген.

Всеки от тези антигени може да бъде използван при тестовете на двойна имунодифузия посредством използването на 1 % агарозни или агарови гелове, съдържащи разтвор на 8,0 % натриев хлорид, с рН доведено до 7,2 с 0,1М фосфатен буфер. Присъствието на

вируса на инфлуенца А се потвърждава от преципитационните линии, образувани от тествания антиген и познатия положителен антиген срещу познатия положителен антисерум, които се слепват, за да образуват линията на идентичност.

ПРИЛОЖЕНИЕ IV

СПИСЪК НА НАЦИОНАЛНИТЕ ЛАБОРАТОРИИ ЗА ИНФЛУЕНЦА ПО ДОМАШНИ ПТИЦИТЕ

Белгия	***[Veuillez s'il vous plaît insérer cette colonne de l'original]***
Дания	
Германия	
Франция	
Гърция	
Ирландия	
Италия	
Люксембург	
Нидерландия	
Португалия	
Испания	
Обединеното кралство	

ПРИЛОЖЕНИЕ V

РЕФЕРЕНТНА ЛАБОРАТОРИЯ НА ОБЩНОСТТА ЗА ИНФЛУЕНЦА ПО ПТИЦИТЕ

Наименование на лабораторията

Central Veterinary Laboratory,

New Haw

UK-Weybridge

Surrey KT 15 3NB

Обединено кралство

Функциите и задълженията на тази лаборатория са следните:

1. след консултации с Комисията на ЕО да координира използваните от държавите-членки методи за диагностициране на инфлуенцата по птиците посредством:

а) съхраняването на и снабдяването с моделни вируси на инфлуенцата по птиците за серологични тестове и изготвянето на антисеруми;

б) снабдяване на националните референтни лаборатории със стандартни серуми и с други референтни реактиви с цел изработването на стандарт на използваните в държавите-членки тестове и реактиви;

- в) създаването и поддържането на набор от вируси и изолати на инфлуенцата по птиците;
- г) организиране на периодични сравнителни тестове на диагностичните процедури на ниво Общност;
- д) събиране и съпоставянето на информации за използваните диагностични методи и резултатите от провежданите в Общността тестове;
- е) характеризиране на вирусите на инфлуенцата по птиците с най-съвременни методи, които позволяват по-добро разбиране на епизоотиологията на инфлуенцата по птиците, както и на самия вирус и откриване появата на високо патогенни варианти;
- ж) анализ на световното развитие в областта на надзора над инфлуенцата по птиците, на епизоотиологията и на профилактиката;
- з) запазването на образци на вируси на инфлуенцата по птиците и други вируси с цел поставянето на бърза диференциална диагноза;
- и) придобиване на цялостни познания за изготвянето и употребата на продуктите на ветеринарната имунология, използвани за изкореняване и за контрол на инфлуенцата по птиците.

2. активно да подпомага държавите-членки при диагностицирането на избухнала инфлуенца по птиците посредством получаването на вируси за потвърдителни диагнози, характеризиране и епидемиологични изследвания. В частност лабораторията трябва да е в състояние да извършва нуклеотиден анализ с цел определянето на аминокиселината последователност на хемаглутиновите молекули на вируси на инфлуенцата по птиците от подтипове H5 или H7.

3. да улеснява обучението и преквалификацията на експерти в областта на лабораторното диагностициране с оглед хармонизацията на техниките в Общността.

ПРИЛОЖЕНИЕ VI

КРИТЕРИИ ЗА ПЛАНОВЕТЕ ЗА ДЕЙСТВИЕ В ИЗВЪНРЕДНИ СИТУАЦИИ

Планове за действие в извънредни ситуации трябва да отговарят поне на следните изисквания:

1. учредяване на кризисен център на национално ниво, който координира всички контролни мерки в засегнатата държава-членка;
2. представяне на списък на местните контролни центрове, които трябва да бъдат снабдени с необходимото оборудване, за да могат да координират контролните мерки на местно ниво;
3. подробна информация за персонала, зает в осъществяването на контролните мерки, уменията и отговорностите му;
4. всеки местен контролен център трябва да може да осъществява бърза връзка с лицата и/или организациите, които имат отношение към избухването на епизоотията;

5. наличието на достатъчно съоръжения и материали за нормалното провеждане на контролните мерки;
6. предоставянето на подробни указания за действията, които трябва да се предприемат при подозрение за наличието на болест и при потвърждаването на наличието на инфекция или заразяване, включително и предлагане на средства за унищожаване на трупове;
7. изработването на програми за обучение за поддържането и развитието на умения в тази сфера и в сферата на административните процедури;
8. диагностичните лаборатории трябва да разполагат със съоръжения за следкланичен преглед, както и с необходимите възможности за серология, хистология и други и трябва да поддържат уменията за бързо диагностициране. Трябва да бъдат взети и съответните мерки за бързото транспортиране пробите;
9. предоставянето на допълнителни данни за количествата ваксини срещу инфлуенца по птиците, които ще бъдат необходими в случаите на спешни ваксинации;
10. изготвянето на съответни разпоредби, които да гарантират правомощията, необходими за прилагането на планове за действие в извънредни ситуации.